

La puresa de cor

Feliços els nets de cor, perquè veuran Déu. (Mt 5,8)

Com adquirir la puresa del cor? Què vol dir aquesta puresa? En quines actituds es tradueix?

Jesús té molt d'interès a tractar-ho sobretot pel fet que la puresa (ritual) era de gran importància en la religió jueva. Hi ha situacions que feien que l'home esdevingués impur. S'entenia que la impuresa automàticament separava de Déu i, en conseqüència de la societat, perquè si hom entrava en contacte amb un impur esdevenia també ell impur. Hi havia tota una sèrie de rituals per "netejar-se" i tornar a la puresa i hi havia persones al Temple encarregades de certificar que algú estava ja en situació de puresa. Jesús combat tota la hipocresia que regna entorn d'aquesta qüestió, situant el problema de la puresa o la impuresa en el centre de la persona, en el cor. Utilitza un llenguatge dur perquè li preocupa molt la netedat del cor: Mt 23,27-28.

El llum del cos és l'ull. Quan el teu ull és bo, tot el teu cos quedarà il·luminat; però si és dolent, el teu cos quedarà a les fosques. Mira, doncs, que allò que en tu ha de ser llum no sigui fosc. Perquè, si tot el teu cos està il·luminat i no hi ha cap racó fosc, serà tot ell tan resplendent com quan una llàntia t'il·lumina amb la seva claror. (Lc 11,34-36)

Què m'aparta de tenir una mirada neta sobre els altres?

Com puc saber com n'és de neta la meua mirada?

Amb quines armes compto per al combat de la puresa de cor?

Educar el desig

L'home és un ésser de desig. El desig ens parla d'una crida a la relació: som cridats a anar cap als altres i, en definitiva, cap a l'Altre, a sortir, a obrir-nos a la novetat meravellosa que ve de fora. El desig ens parla també d'una resposta: som resposta a Algú que ens crida, que ens desitja.

El desig és una crida a la plenitud de la **comunió**. Com cal entendre-la? Tot sovint confonem comunió amb imposició o domini. El desig ha de ser presidit per un *amor* que es preocupa per l'altre, que es desvia per l'altre, disposat al sacrifici i a la renúncia. Un amor que cerqués només de satisfer-se ell mateix, no seria l'amor-caritat que predica Jesús, que passa necessàriament per l'entrega total a l'altre i al seu bé: Jn 13,12-15.34-35.

Cal educar el desig. Cal educar la consciència. Aquesta ha de ser absolutament transparent i neta, de manera que les intencions més amagades dins del cor quedin exposades a la llum de Déu, que ens recorda: *No hi ha res del que entra a l'home des de fora que el pugui fer impur (perquè no li va al cor); només allò que surt de l'home el fa impur: perquè de dintre el cor en surten les intencions dolentes que el porten a relacions il·legítimes, robatoris, assassinats, adulteris, avarícies, maldats, enganys, llibertinatge, enveges, injúries, arrogància, insensatesa. Tot això dolent surt de dintre i fa impur l'home. (Mc 7,15.19-23)*

Com eduquem i ajudem a educar el nostre desig?

Caiem fàcilment sota els estímuls de tota mena que ens arriben? Com hi podem fer front? Acudeixo a la font de la gràcia que són els sagraments?

Som carn i esperit

Deia Pascal: "L'home no és ni àngel ni bèstia i qui vol fer d'àngel acaba fent de bèstia." Cal ésser conscients de la dignitat del cos, temple de l'Esperit Sant, el lloc on i des d'on estimem. 1Co 6,12-20. Hem de ser coherents: ens hi va la vida (Lc 12,1-3; 1Co 11,27-29).

Aspirem a l'amor més pur, perquè Déu és amor. Hem conegut aquest amor en la concreció de la carn: en Jesús, que és Déu encarnat. Ell va estimar fins a l'extrem de donar la vida. El seu amor crucificat ha vençut la mort i ha ressuscitat en la carn.

El celibat: una opció des de la llibertat

Tots els que critiquen els cristians com a menyspreadors del cos s'equivoquen. L'escandol dels abusos a menors per part de consagrats fa molt de mal i com a Església hem de demanar perdó i posar remei. Cal dir, però, que s'ha generat un estat d'opinió que posa sota sospita el celibat com a opció de vida com si fos la causa de la perversió dels pederastes.

El celibat brolla de la descoberta d'un Amor més gran que l'amor humà i es realitza en la tendresa i entrega als altres amb un amor net i oblatiu, en la intimitat amb Déu. Viscut amb fidelitat és una font de llibertat i d'alegria immenses. És un do, una gràcia, que cal cuidar amb molta atenció, com el do de la vida conjugal, sotmesa també a molts perills si no es cuida amb cura i delicadesa.

Recomanem la lectura de la primera part de l'encíclica de Benet XVI *Déu és amor*. L'arrel de l'amor està en Déu. Hem de cuidar atentament com actuem, pensem, mirem, parlem. En definitiva, com estimem. Serem jutjats segons la mesura de com haurem estimat (Mc 4,24-25).

Per pregar i fer-ne ressonàncies: 1Jn 4,7-21;5,1-5.